

**ΟΜΙΛΙΑ ΓΡΑΜΜΑΤΕΑ ΥΠΟΥΡΓΙΚΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ
Κ. ΘΕΟΔΟΣΗ Α.ΤΣΙΟΛΑ ΣΤΗΝ ΚΗΔΕΙΑ ΤΟΥ ΦΟΝΕΥΘΕΝΤΟΣ ΤΟ 1974
ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΤΟΥΡΚΟΥΣ ΝΙΚΟΥ ΝΙΚΟΛΑΟΥ
ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΠΑΝΑΓΙΑΣ ΦΑΝΕΡΩΜΕΝΗΣ, ΛΑΡΝΑΚΑ
ΣΑΒΒΑΤΟ 6.12.2014**

Με αισθήματα δέους και βαθειάς συγκίνησης αποχαιρετούμε σήμερα τον Νίκο Νικολάου, ξαναζώντας τις εφιαλτικές ώρες που βίωσε η πατρίδα μας το καλοκαίρι του 1974 με την τουρκική εισβολή και τη βαρβαρότητα και το δράμα που έφερε μαζί της.

Τις τραγικές συνέπειες της προδοσίας και της σταύρωσης τότε της Κύπρου, εξακολουθούμε να τις ζούμε και σήμερα. Η κατοχή, ο εποικισμός, οι νεκροί, οι αγνοούμενοι, η καταπάτηση των ιερών και των οσίων μας, η βίαιη εκδίωξη του ενός τρίτου του πληθυσμού μας από τα σπίτια και τις περιουσίες του, η προσπάθεια παραχάραξης της ιστορίας μας, είναι οι μεγάλες πληγές που άφησε στην πατρίδα μας ο Αττίλας. Πληγές που, εξαιτίας της Τουρκικής αδιαλλαξίας και αρνητικότητας, δεν έχουν ακόμα επουλωθεί και παραμένουν ανοικτές, παρά τις προσπάθειες που καταβάλλει η πλευρά μας διεκδικώντας τα δίκαια μας.

Η πιο τραγική πτυχή είναι όμως οι αγνοούμενοί μας. Μαζί και ο πόνος και η αγωνία των συγγενών για τους αγαπημένους τους.

Για σαράντα χρόνια το όνομα του Νίκου Νικολάου περιλαμβανόταν στη λίστα των αγνοουμένων. Η μητέρα του, Δέσποινα, πέθανε με ανεκπλήρωτο τον πόθο της να μάθει νέα για το παιδί της. Και ο πατέρας του, Γεώργιος, στα 95 του τώρα, κηδεύει με πολύ παράπονο και πίκρα το παιδί του αφού έζησε όλο τον πόνο και την αγωνία των χρόνων αυτών με αναπάντητα τα ερωτήματα για την εξαφάνιση του.

Ο Νίκος, γεννημένος στις 25 Φεβρουαρίου του 1956, ήταν το τρίτο παιδί της οικογένειας. Όλοι τον γνώριζαν σαν φιλότιμο και εργατικό νέο. Βοηθούσε τον πατέρα του στις κτηνοτροφικές και αγροτικές εργασίες και είχε αρχίσει να μαθητεύει ως μηχανικός αυτοκινήτων στο γειτονικό Μπογάζι, όπου πήγαινε καθημερινά με το ποδήλατο του. Οι συγκυρίες της ζωής, μαζί με τα οικονομικά δεδομένα της οικογένειας, δεν τον βοήθησαν να κάνει γυμνασιακές σπουδές, παρόλο που σαν μαθητής ήταν από τους άριστους στο δημοτικό σχολείο. Ως μηχανικός ήθελε να βοηθήσει την οικογένεια του, γι' αυτό και εργαζόταν με επιμέλεια και ενδιαφέρον για να μπορεί να ανταποκριθεί στις απαιτήσεις του επαγγέλματος.

Τον Ιανουάριο του 1974, πριν συμπληρώσει τα 18 του χρόνια, κατατάγηκε στην Εθνική Φρουρά για να εκπληρώσει την υποχρέωση της στρατιωτικής του θητείας. Μετά τη βασική του εκπαίδευση τοποθετήθηκε στην 181 Μοίρα Πεδινού Πυροβολικού, η οποία είχε ως έδρα το Τρίκωμο.

Όταν άνοιξαν οι κερκόπορτες και άρχισε η εισβολή, η Μοίρα μετακινήθηκε κοντά στο χωριό Συγχαρί, στις πρόποδες του Πενταδακτύλου, όπου στις 7 κιάλας το πρωί δέχθηκε τις πρώτες επιθέσεις από την τουρκική αεροπορία.

Σαν αποτέλεσμα, η Μοίρα μετακινήθηκε σε άλλο σημείο, μεταξύ του Συγχαρί και του Πέλλα Πάις, σε μια κοιλάδα, απ' όπου άρχισε να βάλλει κατά των τουρκικών θέσεων. Αυτό κράτησε μέχρι τις 23 Ιουλίου, ενώ τμήματα του Τουρκικού στρατού είχαν εν τω μεταξύ

καταβάλει θέσεις στα γύρω υψώματα. Μετά από την εξέλιξη αυτή, δόθηκε διαταγή για μετακίνηση της Μοίρας σε πιο ασφαλές μέρος. Την αυτοκινητοπομπή που σχηματίστηκε αποτελούσαν 30 οχήματα. Στο πρώτο από αυτά επιβιβάστηκε και ο Νικολάου.

Πριν διανύσουν απόσταση μισού χιλιομέτρου, τα οχήματα δέχθηκαν ολομέτωπη επίθεση από τα τουρκικά στρατεύματα. Οι άνδρες της Μοίρας πρόβαλαν σθεναρή αντίσταση και η μάχη κράτησε γύρω στις τρεις ώρες. Οι επιτιθέμενοι βρίσκονταν σε πλεονεκτική θέση αφού είχαν περικυκλώσει την Μοίρα σε σχήμα πετάλου. Αργά το απόγευμα, και αφού τα πολεμοφόδια της Μοίρας είχαν αρχίσει να εξαντλούνται, οι εθνοφρουροί που είχαν απομείνει να μάχονται, αναγκάστηκαν να παραδοθούν. Οδηγήθηκαν σε χώρο συγκέντρωσης αιχμαλώτων και στη συνέχεια σε φυλακές στην Τουρκία για να αφεθούν αργότερα ελεύθεροι.

Αριθμός ανδρών της 181 Μοίρας Πεδινού Πυροβολικού, δεν έδωσε σημεία ζωής. Μεταξύ τους και ο Νικολάου. Σύμφωνα με μαρτυρία, το όχημα στο οποίο επέβαινε βλήθηκε από όλομο και όλοι οι επιβαίνοντες τραυματίστηκαν.

Τα λείψανα του Νικολάου βρέθηκαν σε ομαδικό τάφο στην περιοχή Συγχαρί- Πέλα Πάϊς. Οι άνδρες της Μοίρας ανταποκρίθηκαν στο ακέραιο στο καθήκον τους προς την πατρίδα. Έδωσαν μια από τις πιο σκληρές μάχες του 1974 κατά του Αττίλα και δίκαια κέρδισαν την εκτίμηση και τον θαυμασμό όλων. Και αν έχασαν τη μάχη, αυτό έγινε γιατί οι δυνάμεις του εχθρού ήταν υπέρτερες σε άνδρες και εξοπλισμό και τύγχαναν υποστήριξης από την τουρκική πολεμική αεροπορία.

Στη μνήμη του Νικολάου και των άλλων νεκρών συμπολεμιστών του κλείνουμε ευλαβικά το γόνο. Αγωνίστηκαν και έπεσαν ηρωικά μαχόμενοι για να συνεχίσουμε να υπάρχουμε εμείς και να διεκδικούμε τα δίκαια και τα δικαιώματα του λαού μας, σε μια προσπάθεια να δικαιώσουμε και τη δική τους θυσία.

Αυτός είναι ο στόχος μας και για όλες τις άλλες περιπτώσεις αγνοουμένων μας της τουρκικής εισβολής. Οι προσπάθειες για την εξακρίβωση της τύχης όλων τους προσκρούουν ωστόσο στην έλλειψη της απαιτούμενης συνεργασίας της άλλης πλευράς. Δεν παραγνωρίζουμε την πρόοδο που έχει επιτελεστεί το τελευταίο διάστημα, αλλά δεν παραγνωρίζουμε ούτε και τα προβλήματα που συνεχίζουν να υπάρχουν και να ορθώνονται μπροστά μας. Το πρώτο και μεγαλύτερο αφορά την άρνηση της κατοχικής δύναμης να ανοίξει για τα συνεργεία εκταφής τις λεγόμενες στρατιωτικές περιοχές. Μέχρι στιγμής, η δυνατότητα πρόσβασης σε αυτές είναι πολύ περιορισμένη, ενώ τελευταία παρατηρήθηκε και το φαινόμενο της αύξησης του αριθμού τους, σε μια περίοδο κατά την οποία οι πληροφορίες που συγκεντρώνουμε για πιθανούς χώρους ταφής αγνοουμένων αναφέρονται σε στρατιωτικές ζώνες.

Το άλλο μεγάλο πρόβλημα αφορά τις πληροφορίες από τα αρχεία του Τουρκικού στρατού. Δυστυχώς, και πάλι, η κατοχική δύναμη περιορίζει στο ελάχιστο τη δυνατότητα εξασφάλισης στοιχείων που είναι αναγκαία για την διαδικασία των εκταφών, η οποία, ως αποτέλεσμα όλων αυτών, παρουσιάζει από πλευράς επιτυχίας κατακόρυφη πτώση. Μαζί με τα προβλήματα αυτά μας συγκλονίζει ιδιαίτερα το μεγάλο θέμα της μετακίνησης από τους Τούρκους οστών από τους αρχικούς χώρους ταφής, προφανώς για να αποκρύψουν τις ενοχές τους.

Σαράντα χρόνια μετά δεν δικαιολογείται άλλη καθυστέρηση. Το θέμα των αγνοουμένων θα πρέπει να επιλυθεί οριστικά. Οι συγγενείς έχουν πλήρες και κατοχυρωμένο διεθνώς το δικαίωμα να γίνουν δέκτες όλης της αλήθειας για την τύχη των αγαπημένων τους. Και η αλήθεια δεν μπορεί να αποκρυβεί, όταν τα γεγονότα βοούν.

Αποχαιρετώντας σήμερα το Νίκο Νικολάου ευχόμαστε να επιλυθεί το συντομότερο το ανθρωπιστικό πρόβλημα της Κύπρου. Και, βέβαια, να επέλθει επιτέλους μια λύση που να επανενώνει τη χώρα μας και να την μετατρέπει σε τόπο ειρήνης, ελευθερίας, δημοκρατίας και ευημερίας για όλους τους νόμιμους κατοίκους της. Αυτό θα εύχεται και ο Νικολάου από εκεί όπου ευρίσκεται.

Αιώνια ας είναι η μνήμη του.